

koná práce nebo služby v podniku zemědělském nebo lesním bez ohledu na povahu své práce. Jelikož lihovar Ludvíka B. není samostatným podnikem, nýbrž jen součástí jeho celkového hospodářského podniku, jsou jeho zaměstnanci podle § 25 cit. zákona zaměstnanci zemědělskými a přísluší proto k pojištění u zemědělské nem. pojišťovny.

Na toto rozhodnutí si stěžuje okr. nem. pojišťovna v Dačicích. Stížnosti bylo přisvědčiti.

Jde o výklad § 25 zákona z 9. října 1924 č. 221 Sb., jenž v odstavci prvním stanoví, že zaměstnanci zemědělstí a lesní, kteří nejsou pojištěni u žádné z nem. pojišťoven uvedených v §§ 26 až 29, jsou pojištěni u zemědělské nem. pojišťovny, v jejímž obvodu vykonávají práce nebo služby uvedené v § 2. Podle stálé judikatury tohoto soudu je rozuměti pojištěncem zemědělským a lesním takového zaměstnance povinně pojištěného, jenž koná práce nebo služby v podniku zemědělském nebo lesním, t. j. takovém, jehož předmětem je zužitkování, resp. vzdělávání půdy zaměstnavatelovy k docílení plodin (rostlinných surovin) (srov. Boh. A 8552/30 a dřívější nálezy tam uvedené). Sem náleží i činnost, jež — nepřekročujíc meze prvovýroby — slouží jen k tomu, aby plodiny (rostlinné suroviny) byly učiněny prodejnějšími; pod pojem zemědělského nebo lesního podniku nelze však subsumovati taková zpracování plodin vytěžených vzděláváním půdy, jimiž se již produkuje hotový průmyslový výrobek od těchto plodin pojmově rozdílný (srov. Boh. A 11.054/34). Lihovar, a to i hospodářský lihovar, již pojmově není zemědělským podnikem, omezujícím se na zužitkování, resp. vzdělávání půdy k docílení plodin (rostlinných surovin) nebo jich zpracování v rámci prvovýroby, nýbrž je již podnikem rázu průmyslového, vybočujícím z rámce podniku zemědělského, jak byl právě vytýčen. Zůstává jím i tenkrát, když se zabývá zpracováním vlastních výrobků zaměstnavatelových, třeba podle čl. I. lit. a) uv. zákona k živn. řádu je vyňat z předpisů živn. řádu jako vedlejší živnost výroby zemědělské. Pro otázku pojistné příslušnosti jsou jediné rozhodné předpisy pojišťovacího zákona, podle něhož, jak dovozeno, zemědělským zaměstnancem je jen, kdo je zaměstnán v podniku zemědělském, t. j. při prvovýrobě zemědělské.

Č. 12.855.

Shromažďovací právo. — Policejní věci: Také účast na schůzi řádně neohlášené zakládá podle práva platného na Slovensku a Podkarpatské Rusi skutkovou podstatu přestupku stíhaného pol. trest. soudy.

(Nález z 9. dubna 1937 č. 11.950/37.)

V ě c: Alexander S. v Lence a spol. proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 9. listopadu 1933, resp. z 10. března 1934, 12. dubna 1934 a 3. května 1934 o policejních přestupcích.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Rozsudky okr. úřadu v Tornale jako policejního trestního soudu I. stolice ze 17. října 1933, 26. října 1933, 24. října 1933,

2. listopadu 1933 a 8. února 1934 byli st-lé uznáni vinnými přestupky hlavy A bodu 1, resp. hlavy B nař. min. vnitra č. 7430/1913 a byl jim za to na základě hlavy C bodu 1 tohoto nařízení uložen trest.

Tyto rozsudky byly nař. rozhodnutími potvrzeny.

Ve stížnostech podaných na tato rozhodnutí se namítá, že nař. rozhodnutí se zakládají na min. nař. č. 7430/1913, jež bylo zrušeno »nařízením Československé republiky« č. 34/1920. Toto nař. stanoví v bodě XII. — jak stížnost tvrdí — kritérium trestného činu tak, že odchýlně od uvedeného nař. uher. ministra vnitra mohou býti pohnáni k trestní zodpovědnosti svolavatelé, vedoucí a předsednictvo schůze; účast na schůzi neprohlašuje však za trestnou a jen co do pravidel o řízení se odvolává na nař. uher. min. vnitra č. 766/1898. Poněvadž podle skutkového stavu zjištěného v průběhu řízení nevystupovali st-lé na schůzích ve funkci vedoucích, svolavatelů nebo předsedů, nýbrž schůzi se jen zúčastnili, nespáchali podle stížností žádného trestného činu. Nss se stížnostmi souhlasiti nemůže. —

Stížnosti, odvolávající se na bod XII. »nařízení Československé republiky« č. 34/1920, mají zřejmě na mysli bod XII. nař. min. Československé republiky s plnou mocí pro správu Slovenska z 6. června 1920 č. 4916 pres. o zabezpečení shromažďovacího práva na Slovensku, jež bylo uveřejněno v »Úředních novinách« pod č. 34/1920. Zmíněný bod XII. zní doslovně: Shromáždění, která nebyla oznámena, jakož i porady, které nevyhovují XI. bodu tohoto nař., mohou býti politickou vrchností I. stolice, místní obecní vrchností, jakož i četnickou nebo vojenskou stráží rozpuštěny. Proti svolavatelům, ředitelům a předsednictvu takových shromáždění se zakročí podle platných předpisů (nař. býv. uh. min. vnitra z 13. února 1898 č. 766 pres. a j.). Nss nemusil zkoumati, má-li cit. ustanovení nař. min. Československé republiky s plnou mocí pro správu Slovenska z 6. června 1920 povahu platné právní normy, neboť — i když tomu tak jest — spatřují stížnosti neprávem v poslední větě cit. čl. XII. tohoto nař. změnu posavadních předpisů právních o výkonu práva shromažďovacího. Práví-li se v této větě, že proti svolavatelům, ředitelům a předsednictvu takovýchto shromáždění zakročí se podle platných předpisů, nelze tomu rozuměti jinak, než že trestnost těchto osob sluší posuzovati podle předpisů dosavadních. Na těchto předpisech se však tím nic nemění, jak je také zřejmo z poukazu obsaženého v cit. čl. XII. na nař. min. vnitra z 13. února 1898 a j. Nebylo proto nic změněno ani na ustanovení bodu 1 odst. C oběžníku min. vnitra z 30. září 1913 č. 7430 pres. (RT 130/1913), v němž se stanoví, že se dopustí přestupku, »kdo bez oznámení anebo proti zákazu policejní vrchnosti anebo, je-li potřebné povolení, bez povolení uspořádá veřejné shromáždění anebo průvod, anebo se ho zúčastní«. O zrušení tohoto předpisu není vůbec řeči v cit. nař. min. s plnou mocí pro správu Slovenska a nelze na takové zrušení usuzovati z uvedené poslední věty jeho bodu XII., neboť tam — jak řečeno — se pouze poukazuje na předpisy dosavadní. Z těchto úvah dospěl nss v souhlasu s dosavadní judikaturou (srov. na př. Boh. A 6103/26, 6840/27, 8509/30) k závěru, že ustanovení bodu 1 odst. C oběžníku

min. vnitra z 30. září 1913 č. 7430 je právní normou dosud platnou. Poněvadž podle této právní normy i účast na schůzi řádně neohlášené zakládá skutkovou podstatu přestupku stíhaného policejními trestními soudy, nelze důvodně tvrditi, že žal. úřad, potvrzuje tresty uložené st-lům za takovouto účast okr. úřadem v Tornale jako policejním trestním soudem I. stolice, porušil zákon.

Č. 12.856.

Církevní věci. — Řízení správní: * Ustanovení § 190 vládn. nař. č. 124/1928 Sb. o převodu profesorů katolických theologických učilišť diecézních do platů podle zákona č. 103/1926 Sb. se nevztahuje na takovéto profesory, kteří byli ustanoveni již před 1. lednem 1926 v zemi České a Moravskoslezské.

(Nález z 10. dubna 1937 č. 12.054/37.)

V ě c: Th. Dr. Antonín H. v Hradci Králové proti rozh. min. škol a nár. osvěty z 22. února 1934 o úpravě služebních požitků.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím vyslovilo min. škol. a nár. osvěty v pořadí správních stolic v podstatě toto: Služební požitky st-le jako profesora bohosloví byly podle zákona z 18. března 1920 č. 189 Sb. upraveny nálezem zem. správy politické v Praze z 6. března 1925, při čemž mu dnem 1. března 1925 jako dnem jmenování jeho skutečným profesorem mravovědy na diecézním bohosloveckém učilišti v Hradci Králové uznána byla jako doba započitatelná k dosažení služebních požitků profesorských doba 8 roků a 8 měsíců. Důsledkem toho přiznány byly st-li služební požitky 2. platové stupnice VIII. hodnostní třídy profesorů státních středních škol. Výměrem z 26. října 1926 převeden byl st-l do platu podle zákona č. 103/1926 Sb., aniž tento výměr vůbec řešil otázku započitatelnosti předchozí služební doby st-le pro stanovení výše služného, kterážto otázka ovšem mohla býti řešena teprve po vydání vládn. nař., předvídaného v odst. 4 § 211 plat. zákona. Tento výměr mohl tudíž býti jen prozatímní a musil tudíž, když vydáno bylo vládn. nař., předvídané v odst. 4 § 211 plat. zákona, týkající se st-le, býti nahrazen výměrem definitivním, v němž by plat st-lův byl definitivně stanoven podle plat. zákona, resp. podle služební doby započitatelné podle tohoto zákona. Vládn. nař. předvídaným v odst. 4 § 211 plat. zákona je, pokud jde o profesory diecézních učilišť theologických, kteří byli ustanoveni před 1. lednem 1926, vládn. nař. ze 17. července 1928 č. 124 Sb. o úpravě platů duchovenstva, a to ve svém § 190. Že toto prováděcí nař. k zákonu č. 122/1926 Sb. obsahuje také prováděcí normy, týkající se profesorů katolických theologických učilišť diecézních, je vysvětliti tím, co jest obsaženo v 2. odstavci § 4 zákona č. 122/1926 Sb. Zvláštní vládn. nař., jež určiti má, kdy a v jakém rozsahu se